

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/436/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1210223048
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1210223048.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v právnej veci žalobcu: O. W., E.. X.XX.XXXX, I. D. XX, I. proti žalovaným: 1/ O. Š., E.. XX.X.XXXX, I. Š. X, I. a 2/ A.. B. W., E.. X.X.XXXX, I. D. XX, I., zastúpených: Mgr. Oliver Krist, advokát, so sídlom Kýčerského 7, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 28.6.2016, č.k. 11C/193/2010-368, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovaným 1/ a 2/ sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Zároveň vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 34, § 37 ods. 1, § 40a ods. 1, § 145 ods. 1, § 853 ods. 1, § 628 ods. 1, § 630 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že analogicky podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potrebné priznať právo na ochranu vecí v bezpodielovom spoluvlastníctve každému zo spoluvlastníkov aj v období, keď bezpodielové spoluvlastníctvo síce už zaniklo, avšak ešte nebolo vykonané jeho vyporiadanie, prípadne ani nenastala domnienka v zmysle § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Zároveň však poukázal na to, že tak ako darovanie nehnuteľnosti patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nie je bežným úkonom a je k nemu nutný súhlas oboch manželov, i k výzve na vrátenie daru, ako jednostrannému právnomu úkonu, smerujúcemu k obnoveniu vlastníckeho práva darcu, je potrebný súhlas oboch manželov. Konštatoval, že ak taký úkon (výzva na vrátenie daru) urobil len jeden z manželov bez súhlasu druhého, ide o relatívne neplatný právny úkon. Analogicky podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že aj v období, keď bezpodielové spoluvlastníctvo síce už zaniklo, avšak ešte nebolo vykonané jeho vyporiadanie, prípadne nenastala ani domnienka v zmysle § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, je potrebný na platnosť právneho úkonu - výzvy na vrátenie daru súhlas oboch bývalých manželov. Poukázal na to, že žiadny zákon neukladá žalovanej 2/, aby akceptovala postoj žalobcu a súhlasila s výzvou na vrátenie daru. Vyslovil názor, že ak ku dňu zániku manželstva existovali veci v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovanej 2/ ako jeho bývalej manželky, tak režim bezpodielového spoluvlastníctva sa na ne vzťahoval do troch rokov od právoplatnosti rozvodu manželstva, následne sa veci stali ich podielovým spoluvlastníctvom v rovnakom podiele, to zhodne platí aj pre každý novoobjavený majetok. Vывodil, že ak pred uplynutím trojročnej lehoty po zániku manželstva môže vyzvať jeden z bývalých manželov obdarovaného na vrátenie

daru len so súhlasom druhého manžela, tak po uplynutí tejto lehoty môže jeden z manželov vyzvať obdarovaného na vrátenie len ideálnej polovice nehnuteľnosti, lebo ku ňu výzvy neexistuje ani ako nesplatený nedeliteľný spoluvlastnícky vzťah bývalých manželov k nehnuteľnostiam a nemôže sa taký nerozdielny vzťah výzvou jedného z manželov obnoviť. Poukázal na konanie vedené pred Okresným súdom Bratislava II pod sp.zn. 18C/121/2014, v ktorom sa žalobca domáha určenia podielového spoluvlastníctva k totožnej nehnuteľnosti na rovnakom skutkovom základe. Vo vzťahu k platnosti výzvy na vrátenie daru upriamil pozornosť aj na právny názor vyslovený odvolacím súdom vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, podľa ktorého správanie sa obdarovaného musí byť opísané nezameniteľným spôsobom, a to v jednostrannom prejave žalobcu na vrátenie daru, z ktorého potom súd v konaní vychádza. Dospel k záveru, že správanie obdarovaného uvedené žalobcom vo výzve na vrátenie daru nie je dostatočne konkrétne a nezameniteľným spôsobom v predmetnej výzve opísané. Konštatoval, že v nej nie je uvedené, kedy malo dôjsť ku krivému obvineniu darcu, kedy a presne akým spôsobom malo byť darcovi bránené v užívaní vo vstupe do bytu, či jednorazovo alebo opakovane, prípadne koľkokrát, ďalej akým spôsobom malo dôjsť k výmene zámkov na vchodových dverách bytu, resp. k vyhodneniu darcových osobných vecí nachádzajúcich sa v byte do verejne prístupných priestorov, tiež nie je zrejmé kedy (a či jednorazovo alebo opakovane), akým spôsobom malo dôjsť k zmiznutiu vecí darcu a k neoprávnenému narábaniu s nimi, a ktorých konkrétnych vecí sa to týkalo, t.j. či išlo o väčšie množstvo vecí, v akej hodnote a pod. Uviedol, že vo výzve je použitá len všeobecná formulácia o osočovaní darcu, jeho urážaní, používaní nadávok a hanlivých slov o osobe darcu bez uvedenia akýchkoľvek konkrétností o tom, kedy k tomuto konaniu obdarovaného malo dôjsť a akým spôsobom sa ho mal dopustiť. Na základe uvedeného konštatoval, že uvedený právny úkon nespĺňa požiadavku dostatočnej určitosti, ktorá je ale podmienkou jeho platnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z dôvodu hospodárnosti konania sa nezaoberal naplnením druhého kumulatívneho predpokladu na vrátenie daru, a to existencie hrubého porušenia dobrých mravov správaním sa obdarovaného voči darcovi alebo členom jeho rodiny. Vyslovil však, že z doposiaľ navrhnutého a vykonaného dokazovania sa javí, že konanie žalovaného 1/ má znaky reakcie na správanie sa žalobcu, ktorý opustil rodinu (žalovanú 2/ ako dcéru žalovaného 1/ a tiež vnučky žalovaného 1/) z dôvodu mimomanželského vzťahu s inou ženou a tiež si istý čas neplnil vyživovaciu povinnosť voči svojim maloletým deťom. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“).

3. Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že spoločnou vecou sa v zmysle rozhodovacej praxe a doktrínálnych názorov rozumie vec, ktorá už patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle jeho zákonného vymedzenia, t.j. pokiaľ má byť na základe právneho úkonu vec ešte len do bezpodielového spoluvlastníctva získaná (ako je tomu v tomto prípade), nejde o právny úkon týkajúci sa spoločnej veci a k takémuto právnomu úkonu nie je potrebný súhlas oboch manželov (pôvodných darcov). V danom prípade však žalobca adresoval výzvu žalovanému 1/ ako výlučnému vlastníkovi veci, ktorá sa iba mala - na základe výzvy na vrátenie daru, opätovne stať spoločnou vecou bývalých manželov, keďže dorúčením výzvy na vrátenie daru sa obnovujú pôvodné vzťahy, ktoré vzhľadom na rozvod manželov je nevyhnutné následne vysporiadať. Z uvedených dôvodov nepovažoval za správnu aplikáciu § 145 Občianskeho zákonníka na danú vec. Namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal s rozhodnutiami súdov, ktorých podstatnú argumentáciu predložil na podporu svojich tvrdení (rozhodnutie NS ČSFR publikovaný pod R10/1990, rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo/255/2007). Mal za to, že v prejednávanej veci nielen že nebolo potrebné, aby výzvu na vrátenie daru vykonali obaja z bývalých manželov, ale nebolo ani nevyhnutné, aby žalobu podávali obaja manželia ako žalobcovia. Upozornil na to, že v danom prípade stoja vo vzájomnom rozpore záujem žalovanej 2/ slobodne rozhodovať o rozsahu svojich práv a ochrana práv žalobcu dotknutých protiprávnym konaním žalovaného 1/. Považoval za neudržateľnú ochranu výlučne záujmov žalovanej 2/ na úkor záujmov žalobcu. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o neurčitosti právneho úkonu uviedol, že súd nemôže odvodzovať nárok darcu na vrátenie daru len z obsahu výzvy žalobcu na vrátenie daru a nárok žalobcu má posudzovať zo všetkých skutočností, ktoré za už následného konania vyšli najavo. Požiadavka určitosti právneho úkonu podľa jeho názoru nezahŕňa povinnosť opísať skutočnosti zakladajúce hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným. Poukázal na to, že zákon nevyžaduje na platnosť výzvy na vrátenie daru podrobné opísanie týchto skutočností a nepožaduje ani písomnú formu a postačuje, ak je z nej obdarovanému

zrejme, ktoré jeho konanie má darca na mysli. Podľa jeho názoru je možné ustáliť, že si žalovaný 1/ nemohol zameniť skutočnosti uvedené vo výzve na vrátenie daru za iné a nie je možné konštatovať, že by žalovaný 1/ mohol byť nejakým spôsobom uvedený do omylu. V súvislosti s posúdením správania obdarovaného konštatoval, že súd prvej inštancie sám uviedol, že ku konaniu uvedenému žalobcom, a označenému ako hrubé porušenie dobrých mravov, došlo a nie je zrejme, prečo dané konanie žalovaného 1/ ospravedlňuje tým, že išlo o reakciu na konanie žalobcu. Namietal, že prvoinštančný súd sa nevysporiadal s tvrdeniami žalobcu o hrubom porušení dobrých mravov zo strany žalovaného 1/, rovnako tak s tvrdeniami žalovaných o konaní žalobcu, ktoré podľa súdu podnietilo konanie žalovaného 1/. Neuviedol ani akým spôsobom sa vysporiadal s tvrdeniami žalovaných, podľa ktorých sa žalobca dopustil hrubého porušenia dobrých mravov. Podľa jeho názoru neobstojí konštatovanie súdu prvej inštancie, že z dôvodu hospodárnosti konania sa nezaoberal existenciou hrubého porušenia dobrých mravov, keď odvolací súd uviedol, že na to, aby súd mohol kvalifikovane posúdiť nárok darcu na vrátenie daru, musí mať ustálený dôvod, na základe ktorého sa žalobca ako darca domáha vrátenia daru. Z uvedených dôvodov považoval napadnuté rozhodnutie za riadne neodôvodnené. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ a 2/ sa k odvolaniu žalovanej vyjadrili v podaní doručenom prvoinštančnému súdu dňa 20.9.2016, v ktorom uviedli, že napadnuté rozhodnutie považujú za správne, hoci nesúhlasia s niektorými právnymi skutočnosťami, ktoré aplikoval súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia. Poukázali na to, že k zániku darovacieho vzťahu dochádza momentom doručenia výzvy na vrátenie daru pri naplnení podmienky hrubého porušenia dobrých mravov správaním sa obdarovaného voči darcovi alebo členom jeho rodiny, pričom k obnoveniu vlastníckeho práva dochádza až v momente doručenia výzvy na vrátenie daru. Uviedli, že táto právna skutočnosť však neznamená, že obdarovaný počas celého predchádzajúceho obdobia nebol vlastníkom darovanej veci, ale že momentom doručenia výzvy prestáva byť vlastníkom darovanej veci a znovu sa stáva jej vlastníkom darca, t.j. ide o originálny spôsob nadobudnutia - vzniku vlastníckeho práva. Upriamili pozornosť na to, že z ustanovení Občianskeho zákonníka vyplýva, že bezpodielové spoluvlastníctvo môže vzniknúť iba medzi manželmi, teda za trvania manželstva, preto ak manželstvo zaniklo, tak už nemôže akýmkoľvek spôsobom medzi rozvedenými (bývalými) manželmi bezpodielové spoluvlastníctvo vzniknúť. Konštatovali, že podľa § 149 Občianskeho zákonníka môže existovať medzi bývalými manželmi nevyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo, ale nové bezpodielové spoluvlastníctvo vzniknúť nemôže a akýkoľvek právny úkon urobený len jedným z bývalých manželov v rámci občianskoprávných vzťahov už nemôže za žiadnych okolností zaväzovať i druhého z bývalých manželov a teda z takéhoto právneho úkonu nemôže druhý manžel priamo nadobúdať práva a povinnosti, rovnako tak takéto právne úkony nemôžu byť uskutočňované a posudzované podľa ust. §§ 143 až 148a Občianskeho zákonníka. Tvrdili, že ak by právne úkony bývalého manžela vo vzťahu k spoluvlastníctvu s druhým bývalým manželom bolo možné posudzovať niekedy podľa ustanovení o bezpodielovom spoluvlastníctve a inokedy zas podľa ustanovení o podielovom spoluvlastníctve, bolo by to v rozpore s čl. 20 Ústavy SR, pretože by to vytváralo značnú právnu neistotu a rozdielny zákonný obsah a ochranu. Poukázali na to, že napriek tomu, že zákon priznáva i bývalým manželom právo uskutočňovať právne úkony i podľa ustanovení zákona o bezpodielovom spoluvlastníctve, tieto úkony sú oprávnení robiť výlučne vo svojom mene a nie aj za druhého z bývalých manželov. Na základe uvedeného nesúhlasili s názorom súdu prvej inštancie o aktívnej legitímácii žalobcu, nakoľko uvedené by sa mohlo týkať výlučne ochrany práv k veci v bezpodielovom spoluvlastníctve; keďže však po zániku manželstva už medzi bývalými manželmi nemôže vzniknúť bezpodielové spoluvlastníctvo, tak ani bývalý manžel nemôže byť aktívne legitimovaný na podanie návrhu vo veci, ku ktorej by malo vzniknúť bezpodielové spoluvlastníctvo po zániku manželstva. Vyjadrili názor, že ak bývalý manžel urobil právny úkon - výzvu na vrátenie daru, tak tento mohol urobiť a je možné ho posudzovať výlučne podľa ustanovení o spoluvlastníctve. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu v podanom odvolaní, že vec má byť do bezpodielového spoluvlastníctva ešte len získaná, uviedli, že táto iba potvrdzuje, že v zmysle ust. § 136 a nasl. Občianskeho zákonníka bezpodielové spoluvlastníctvo medzi žalobcom a žalovanou 2/ nemohlo vzniknúť a že právny vzťah medzi nimi sa nemôže riadiť ustanoveniami o bezpodielovom spoluvlastníctve. V súvislosti s rozhodnutím NS ČSFR publikovaného pod R10/1990 konštatovali, že sa týka a rieši výlučne existujúce bezpodielové spoluvlastníctvo a práva bezpodielových spoluvlastníkov k nemu. Podľa ich názoru darovaním bezpodielové spoluvlastníctvo k daru zaniklo, a po zániku manželstva bezpodielové spoluvlastníctvo už nemôže vzniknúť, bývalý manžel môže požadovať vrátenie ideálnej polovice daru na základe § 853 ods. 1 s poukazom na § 150 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného mali za to, že právny úkon žalobcu na vrátenie celého daru, t.j. aj za žalovanú 2/, a to bez jej vedomia a

súhlasu, je absolútne neplatným právnym úkonom. Žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

5. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou dňa 18.10.2010 domáhal určenia, že žalobca a žalovaná 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností špecifikovaných v žalobe z dôvodu, že v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka doručil žalobca žalovanému 1/ písomnú výzvu na vrátenie daru (špecifikovaných nehnuteľností) vzhľadom na hrubé porušovanie dobrých mravov voči nemu. Súd prvej inštancie rozhodol v poradí prvým rozsudkom zo dňa 2.5.2012, č.k. 11C/193/2010-241, ktorým určil, že bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností sú žalobca a žalovaná 2/ a vo zvyšku žalobu zamietol (o vypratanie nehnuteľnosti). Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením zo dňa 20.11.2015, č.k. 3Co/351/2012-303 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 212 ods. 3 v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. a uložil prvoinštančnému súdu zaoberať sa otázkou aktívnej legitímácie žalobcu v konaní v spojení s posúdením platnosti právneho úkonu žalobcu - výzvy na vrátenie daru vzhľadom na skutočnosť, že k darovaniu žalovanému 1/ zo strany žalobcu a žalovanej 2/ došlo v čase, keď ich manželstvo aj bezpodielové spoluvlastníctvo trvalo, ale k doručeniu výzvy na vrátenie daru obdarovanému zo strany žalobcu prišlo v čase, keď už manželstvo darcov netrvalo ani ich bezpodielové spoluvlastníctvo, s prihliadnutím na vyporiadanie zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva a vyporiadať sa s vyhodnotením dôvodov, pre ktoré posudzoval správanie sa obdarovaného na vrátenie daru z iných skutočností než aké boli uvedené v písomnej výzve na vrátenie daru.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

8. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

9. Odvolací súd ako prvoradá konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalobcu rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

10. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

12. Podľa § 630 Občianskeho zákonníka darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

13. Odvolací súd v prejednávanej veci konštatuje, že súd prvej inštancie správne posudzoval nárok žalobcu podľa § 630 Občianskeho zákonníka a uvedené ustanovenie aj správne vyložil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd len zopakuje, že k zániku vlastníckeho práva obdarovaného k darovanej veci dochádza na základe dvoch právnych skutočností - kvalifikovaného porušenia dobrých mravov voči darcovi alebo členom jeho rodiny a jednostranného prejavu vôle darcu voči obdarovanému, ktorým sa darca domáha vrátenia daru.

14. Je tiež potrebné zdôrazniť, že účinky darovacej zmluvy sa odvolaním daru nerušia od začiatku (ex tunc), keďže nejde o zrušenie zmluvy, ale ex nunc, t.j. až od okamihu, kedy bol prejav vôle darcu doručený do sféry vplyvu obdarovaného. Týmto momentom sa obnovuje vlastnícke právo darcu.

15. Vo vzťahu k žalobnému nároku, ktorým žalobca žiada určiť, že je spolu so žalovanou 2/ bezpodielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností, ktoré sú predmetom vrátenia daru, odvolací súd upriamuje pozornosť na predpoklady vzniku bezpodielového spoluvlastníctva v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka, ktorými sú uzavretie manželstva, trvanie manželstva počas nadobúdania vecí do bezpodielového spoluvlastníctva, nadobudnutie vecí za trvania manželstva a prípustný predmet bezpodielového spoluvlastníctva. Odvolací súd s poukazom na uvedené je toho názoru, že po zániku manželstva nemôže dôjsť k vzniku bezpodielového spoluvlastníctva medzi bývalými manželmi. V dôsledku uvedeného záveru sa potom javí ako nedôvodné aplikovať na právne úkony bývalých manželov ustanovenia týkajúce sa nakladania so spoločnými vecami, a to napriek tomu, že výzva na vrátenie daru bola vykonaná ešte pred vyporiadaním bezpodielového spoluvlastníctva. Ak teda žalobca v odvolaní argumentoval, že súhlas žalovanej 2/ ako jeho bývalej manželky nebol pre platnosť úkonu výzvy na vrátenie daru potrebný, s uvedeným možno v zásade súhlasiť, i keď táto argumentácia je aplikovateľná iba v prípade, ak by sa netýkala nehnuteľnosti ako celku, ale iba podielu, ktorý žalobcovi prináleží. Nemožno však považovať za dôvodnú jeho argumentáciu, že výzvou na vrátenie daru sa má vec ešte len získať do bezpodielového spoluvlastníctva, nakoľko k jeho vzniku nie sú splnené zákonné podmienky. V danej veci sa odvolací súd prikláňa k názoru, že žalobca ako darca nemôže žiadať vrátenie daru v celosti ani žiadať o určenie, že je spolu so žalovanou 2/ bezpodielovou spoluvlastníčkou vecí, ktorá bola predmetom darovania, a takejto žalobe nemožno vyhovieť.

16. V súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcej sa určitosti právneho úkonu - výzvy na vrátenie daru, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že uvedený právny úkon nespĺňa požiadavku dostatočnej určitosti v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Prvoinštančný súd správne uviedol, že na platnosť právneho úkonu darcu smerujúceho k vráteniu daru je z hľadiska jeho určitosti nevyhnutné, aby v ňom darca uviedol konkrétne skutočnosti, v ktorých vidí hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným voči nemu alebo členom jeho rodiny a správanie obdarovaného musí byť opísané nezameniteľným spôsobom. Odvolací súd upriamuje pozornosť predovšetkým na absenciu akéhokoľvek časového údaja jednotlivých konaní žalovaného 1/ uvedených vo výzve na vrátenie daru, bez ktorého nemožno s určitosťou identifikovať a konkretizovať konanie obdarovaného. Súd prvej inštancie podrobne uviedol, v čom vidí neurčitosť právneho úkonu vykonaného žalobcom, pričom odvolací súd sa s uvedeným odôvodnením plne stotožňuje. Rovnako možno súhlasiť s konštatovaním prvoinštančného súdu, že správanie sa obdarovaného musí byť opísané nezameniteľným spôsobom v jednostrannom prejave žalobcu na vrátenie daru, z ktorého potom súd v konaní vychádza. Súd v občianskoprávnom konaní posudzuje, či k deklarovanej skutočnosti došlo a či ho možno považovať za konanie, ktoré hrubo porušuje dobré mravy vo vzťahu k darcovi, musí byť však nepochybné o aké konkrétne konanie obdarovaného ide.

17. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (i keď z iných dôvodov) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

18. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 a § 396 ods. 2 C.s.p., a v konaní plne úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolenie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).